

Han havde imidlertid taget Skovl og Greb og var begyndt at muge under Køerne. Mens Sveden drev ham ned over Øjnene, læssede han den friske Gødning paa en Hjulbør og trillede den ud paa Møddingen, fejede derpaa Grebningen saa ren som et Stuegulv og lagde frisk Strøelse i Baasene, ja ikke fornøjet hermed tog han Strigletøjet fra et Søm paa en af Loftsbjælkerne og begyndte at rense Køernes Laarstykker for det indtørrede Snavs, der havde samlet sig dér i tykke Kager. Han havde bestandig en Trang til at beskæftige sig netop med det sværeste og urenlige Arbejde for at overbevise sig selv om, at han ganske havde frigjort sig for al taabelig Fordom og ikke holdt sine Hænder for gode til at tage fat paa hvad som helst.

Mens han var sysselsat paa denne Maade, kom han til at tænke paa sine Slægtninge og paa de Miner, disse vilde have sat op, ifald de havde kunnet se ham i dette Øjeblik. Han havde netop Dagen forud faaet Breve fra sin Fader og sine Søskende i Anledning af Forlovelsen; det vil sige, han havde modtaget en kort Tilkendegivelse af, at hans „overraskende Meddelelse“ var kommen dem i Hænde. Intet videre. Hansines Navn var